

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16.05.1980, sp. zn. 2 To 537/79, ECLI:CZ:KSUL:1980:2.TO.537.1979.1

Číslo: 51/1980

Právní věta: Z ustanovení § 67 tr. ř. o důvodech vazby plyne, že jednáním ke zmaření účelu vazby ve smyslu § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. není odmítání stravy, resp. jiné v úmyslné sebepoškozování obviněného. Takové jednání může být postiženo pořádkovým opatřením náčelníkem nápravněvýchovného ústavu, resp. věznice.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 16.05.1980

Spisová značka: 2 To 537/79

Číslo rozhodnutí: 51

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí

Předpisy: 140/1961 Sb. § 67
§ 171 odst. 1 písm. c) 141/1961 Sb. § 222 odst. 2 150/1969 Sb. § 7 písm. d

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 51/1980 sb. rozh.

Z ustanovení § 67 tr. ř. o důvodech vazby plyne, že jednáním ke zmaření účelu vazby ve smyslu § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. není odmítání stravy, resp. jiné v úmyslné sebepoškozování obviněného.

Takové jednání může být postiženo pořádkovým opatřením náčelníkem nápravněvýchovného ústavu, resp. věznice.

(Usnesení krajského soudu v Ústí nad Labem ze 16. 5. 1980 sp. zn. [2 To 537/79.](#))

Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací k odvolání obviněného J. J. zrušil napadený rozsudek okresního soudu v Litoměřicích ze 17. října 1979 sp. zn. 3 T 669/79 a podle § 222 odst. 2 tr. ř. postoupil věc náčelníkovi nápravněvýchovného ústavu k projednání jako přestupek proti řádu výkonu vazby.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. J. uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního

rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., kterého se dopustil tím, že ve výkonu vazby ve věznicích v Litoměřicích narušoval výkon vazby tím, že 22. června 1979 na protest proti rozhodnutí okresního soudu v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 3 T 278/79 zahájil hladovku a 27. června 1979 se pořezal v pravé loketní jamce, což si vyžádalo týdenní hospitalizaci. Byl mu za to uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, pro jehož výkon byl zařazen do druhé nápravněvýchovné skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihned po vyhlášení odvolání. V jeho dodatečném písemném zdůvodnění namítl, že soud prvního stupně sice provedl všechny potřebné důkazy a zjistil správně skutkový stav, nesprávně však věc posoudil po právní stránce. Obžalovaný chtěl skutečně skoncovat se svým životem a nešlo o pouhý demonstrativní pokus, jak je to z provedených důkazů zřejmé. Ve vazbě byl podle § 67 písm. b) tr. ř. a je zřejmé, že odmítáním stravy a pokusem sebevraždy tento účel vazby mařit nemohl. Ani důvody vazby podle § 67 písm. a), c) tr. ř. nemohly být počínáním obžalovaného nijak dotčeny. Za své jednání by proto mohl být nejvýše postižen pořádkovým opatřením. V závěru odvolání obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžaloby jej zprostil.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek i celé dosavadní řízení rozsudku předcházející. Shledal, že soud prvního stupně provedl ve věci všechny potřebné důkazy a zjistil z nich skutkový děj správně. Není pochyb o tom, že obžalovaný nejprve odmítal stravu a pak se pokusil o sebevraždu. Vedle svého doznání je usvědčen i svědeckými výpověďmi a lékařskými zprávami. Soud prvního stupně však toto jednání obžalovaného nesprávně posoudil jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo závažně jedná tak, aby zmařil účel vazby nebo trestu. Účelem vazby podle § 67 tr. ř. je zajistit obžalovaného pro trestní řízení, zabránit mu v maření a ztěžování prováděných důkazů a chránit společnost před dokonáním trestného činu, jeho pokračováním nebo opakováním. Již z toho je zřejmé, že odmítáním stravy a pokusem sebevraždy nemohl obžalovaný tento účel vazby zmařit, takže o trestný čin podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. jít nemůže. Tomu nasvědčuje i systematický výklad zákona, zejména porovnání uvedeného ustanovení s ustanovením § 7 písm. d) zákona č. 150/1969 Sb., o přečinech. Podle tohoto posléze uvedeného ustanovení se přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí dopustí mimo jiné ten, kdo v úmyslu vyhnout se plnění pracovních úkolů ve výkonu trestu odnětí svobody svévolně odmítá stravu nebo se poškodí na zdraví. Zmíněné ustanovení bylo do zákona o přečinech zařazeno novelou z roku 1973, do té doby nebylo uvedené jednání trestně postižitelné. Jestliže tedy zákonodárce odmítání stravy nebo poškozování se na zdraví ve výkonu trestu odnětí svobody, tedy po pravomocném odsouzení pachatele, považuje za tak poměrně málo společensky nebezpečné, posuzováno již jako trestný čin s podstatně vyšší trestní sazbou, než jaká je stanovena na zmíněný přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. d) zák. č. 150/1969 Sb. Z těchto důvodů nelze jednání obžalovaného posoudit jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Nelze je však právně posoudit ani jako přečin podle § 7 písm. d) zák. č. 150/1969 Sb., neboť ten je výslovně omezen pouze na výkon trestu odnětí svobody. Jednání obžalovaného nelze posoudit ani jako jiný soudem postižitelný delikt.

Zmíněné jednání obžalované, pro které je trestně stíhán, je však v rozporu s § 60 řádu výkonu vazby (ŘVV), podle něhož osoba nacházející se ve vazbě se kromě jiného nesmí poškozovat na zdraví. Za toto jednání může být postižena pořádkovým opatřením podle § 63 násl. ŘVV náčelníkem nápravněvýchovného ústavu, popř. věznice.